

Leif Johansson, född 1955.

Jag har spelat fiol sen 1964 och intresset för folkmusik har i stort sett varit med från början. Ett av mina tidigaste minnen är från en konsert med Musikskolans orkestrar inför sommaravslutningen. Två inlånade lärare spelade på skoj några takter på en gånglåt och det gick raka vägen in i hjärtat på mig. ”Så där vill jag kunna spela”, tänkte jag.

Jag började dansa folkdans i Tirfings folkdansgille runt 1970 och där kom jag också i kontakt med spelmän, med Spelmansförbundet och deras kurser. Jag var med på den första legendariska slängpolskekursen på Solbacka 1975 (?) och fick där för första gången prova på att spela på gehör. Det gick jättebra på en gång och var en stor musikupplevelse. Jag fortsatte att gå spelkurser, jag for på spelmansstämmor och fick massor av nya intryck.

I början av 80-talet fick jag via en vän höra talas om en spelman, som bodde i Nyköping och som kunde spela slängpolskor. Det väckte min nyfikenhet och jag sökte upp honom. Det var Axel Andersson och det blev början till en ca. 15 år lång vänskap med honom och hans fru Elna. Jag fick lära mig deras låtar, deras spelsätt och fick lyssna på fantastiska berättelser om förr i tiden. När jag idag spelar deras låtar minns jag alltid de där berättelserna. Det känns fint.

Den polskan som jag spelar på skivan kallas för ”Skomakarpolskan” och finns i många olika landskap. Men det var nog bara Axel, som spelade den på det här viset. Axel berättade att ”Farfarsgubben hade en jädra snurr på den där!”. Texten till visan lyder:

”Skomakar´n, skolåda, lästeknipa å pinnasyl´n.

Sölahandsken, tummaringen å gå te flickorna i Månaskin.”

Att sen Axels slängpolskor visade sig vara en annan sort än de vi lärt oss dansa till på Solbacka, spelade i det här sammanhanget en ringa betydelse.

Leif Johansson, Gnesta 20/3 2016